

Consciència gàstrica

«La violència de l'Estat, instrumentada ara pel govern en funcions de Pedro Sánchez, ha traspassat tots els límits de la intransigència»

Text inevitablement de campanya. No me'n puc estar. Amb el llibre del Raül Romeva "Des del banc dels acusats" al costat. Revivint el judici, la manipulació dels fets, les declaracions. L'atmosfera de la dominació i el maltractament. Buscant fils substantius que permetin situar en un context menys estomacal la brutal i indignant repressió dels últims dies (carta de la Guàrdia Civil contra el Tsunami democràtic inclosa). No me'n surto.

Des del començament anava de democràcia i de drets i llibertats fonamentals. Anava de dignitat i de respecte. Anava de reconeixement. Anava de posar en evidència l'herència franquista empeltada en la Constitució i el règim espanyol del 78. Anava de desbordar l'aquiescència autonomista i de fer valer -per alguna via democràtica practicable- la voluntat de sobirania política de bona part de la població catalana. Anava d'això i encara va d'això. Aquesta setmana també. Aquesta setmana sobretot, amb la campanya i la fita electoral del dia 10 a tocar. Però també les setmanes que vindran. El tema de fons és la defensa de la democràcia i dels nostres drets i llibertats.

La violència de l'Estat, instrumentada ara pel govern en funcions de Pedro Sánchez, ha traspassat tots els límits de la intransigència per abocar-se a la simple repressió, la mentida compulsiva, l'impuls venjatiu, el gir crispat del discurs a cop d'enquesta i risc de retrocés electoral. Davant les atrocitats policials i judicials sense aturador, costa distingir l'aval de les dretes insaciabls, que mai no en tindran prou, dels silencis de complicitat amb el PSOE per part d'aquells que rastregen precedents i tecnicismes justificadors o intenten encara parlar d'estat de dret, de funcionament democràtic i d'imperi de la llei.

Quina barra! En quina realitat paral·lela viuen? Què més d'exceptional ha de passar? Quantes vulneracions de preceptes elementals s'han de produir? No els incomoda que el privilegi de la seva particular llibertat, constitucionalment blindada, hagi de suposar privar-nos als altres de la nostra mitjançant totes les formes disponibles de la violència institucional?

Les eleccions del dia 10 tindran moltes dimensions però la principal, des d'una perspectiva catalana i democràtica, serà la de mostrar quin suport ciutadà té a Catalunya i a Espanya la violència d'Estat. La violència que ja havíem viscut i que, després de conèixer la sentència, encara s'ha incrementat exponencialment aquests últims dies.

Els camps estan prou ben delimitats. La subsumpció del PSOE en les posicions tradicionals del bloc de dreta i la seva participació activa en la criminalització de l'independentisme i les altres dissidències ha acabat de dibuixar els perfils. D'una banda hi ha qui vol un pronunciament democràtic, en el que hi pugui participar tothom, sobre una qüestió primordial que es planteja al capdavall en termes duals: independència o subordinació, república o monarquia.

De l'altra banda hi ha qui vol impedir, costi el que costi -encara que el preu sigui la democràcia-, que la població catalana pugui debatre i pronunciar-se sobre aquelles qüestions: la independència i la república. Hi ha qui vol explorar totes les possibilitats democràtiques; i hi ha qui es limita a obstruir-les i a protegir el tabú d'una unitat a priori que assegura la subordinació catalana i la negació de la seva condició de subjecte polític.

Quan una part significativa de la població catalana ha optat per fer valer els seus drets per via democràtica, l'Estat i els seus valedors s'hi han negat i no han dubtat a obrir amb la seva violència un abisme infranquejable. És la resposta de l'Estat al "procés". Cada elecció en el futur

immediat, cada oportunitat d'expressió formalment democràtica, sigui de la mena que sigui, mesurarà el suport de què disposa cada part. Serà un baròmetre -només un, però molt important- de la correlació de forces.

De fet, l'Estat ha procurat desdibuixar la confrontació democràtica per conduir-la fins al terreny on acumula les seves exclusives eines d'amenaça: la repressió i la violència judicial i policial. Per això és tant fonamental refermar la via de l'aprofundiment democràtic i la mobilització no-violenta. És on podem afermar-nos.

La revolta democràtica pot adoptar moltes fesomies per fer front a situacions i conjuntures diferents. Però és indiscutible que, en clau democràtica, resulta decisiu haver construït una majoria social capaç de generar una majoria política i electoral. La construcció d'aquesta majoria és un objectiu central permanent i indispensable del moviment per la República Catalana. I contribuir-hi és la màxima expressió de la radicalitat política en l'acció de les persones i grups que s'hi identifiquen.

Si el bloc sobiranista republicà ja té aquesta majoria, no hauríem d'esperar més a demostrar-la. No podem perdre cap oportunitat d'exhibir-la. I, si resultés que hi som a prop però que encara no és segura, hauríem de fer tot el necessari per assolir-la immediatament. Tenim uns quants dies. Per mobilitzar-nos, per debatre, per llegir, per pensar actuant i actuar pensant, per expressar-nos, per votar i per guanyar. Prou repressió, Amnistia, Autodeterminació!